

Dobrodruh zo Zlatokoncov

diel tretí

Ignác práve cvičil výpady s mečom na cvičisku v tábore rytierov. Zúrivo sekal do slamených figurín. Ušliapaná a tvrdá zem vypúšťala do vzduchu prach s každým krokom. Medzi okolitými stanmi panoval ruch. Vojaci pripravovali zásoby, brúsili meče a pobehovali hore dole.

„Ešte raz!“ zakričal na mladého dobrodruha rytier Jurian. Bol to muž stredných rokov. Vždy hrdil dokonale učesanými vlasmi a hladko oholenou tvárou. Niesol sa vystretý do plnej výšky, čo mu dodávalo istú dôležitosť. Keď práve nebol v brnení nachystaný na boj tak obľuboval prepychové šľachtické oblečenie, ktoré mal na sebe aj teraz. Za opaskom ukrýval meč. „Rob to poriadne! Šviháš ako malé dieťa! Daj do toho úder aj boky a pracuj zápätím!“

„Snažím sa,“ odvetil zadýchaný Ignác. Po čele mu stekal pot rovno do očí. Jeho halena bola na hrudi a pod pazuchami mokrá sťa by ju z potoka vytiahol. Na hlavu mu pražilo z modrej oblohy slnko.

„Dobre,“ kývol rukou Jurian. „Oddýchni si. Potom to zopakujeme stokrát a pridáme ďalší úder.“

„Ach,“ povzdychol si Ignác. „Odpadnú mi ruky.“

„Tak to má byť,“ odvetil Jurian a potľapkal mladého po pleci. „Bez bolesti to nejde. A teraz ma ospravedlň. Idem na poradu.“

Ignác si utrel spotené čelo do rukávu. „Dobre.“

„Po obede pokračujeme,“ dodal ešte rytier Jurian. Potom sa otočil a odišiel medzi stany.

„Úf,“ vydýchol hlasno Ignác. Meč zasunul do pošvy za opaskom. Bolelo ho celé telo, no hlavne ruky, plecia a chrbát. Žily na spánkoch mu pulzovali a srdce bilo ako zvon.

Teraz túžil len po jednom. Zhodiť sa do trávy a nič nerobiť.

Opustil cvičisko a zamieril von z tábora rytierov. Minul niekoľko stanov, vyhol sa pár vojakom, preskočil zvalený sud a rázom sa pred ním ukázali krásne zelené lúky.

Odišiel od tábora na tridsať krokov, aby mal klúd. Sadol si do mäkkej trávy a zahľadel sa pred seba.

V diaľke remeselníci vztyčovali drevené palisády. Mala to byť obrana proti goblinom. Na stavbu kamenných hradieb nebol čas. Na opačnej strane mestečka Zlatokonce už palisády stáli a dokonca tam držali stráž lukostrelci.

Vojaci chodievali pravidelne na hliadky aj mimo mesta a údajne sa dostávali do stretu s krvilačnými goblinmi. Podľa toho čo sa rozprávalo boli tie potvory všade. Vraj sú ich plné lesy. Už sa nehovorilo o desiatkach ba ani o stovkách goblinov, ale o tisícoch. Boje prebiehali na viacerých frontoch, no tieto informácie sa sotva dostávali do Zlatokoncov. Bolo to len z počutia čo kde kto

zachytil.

Taktiež nik netušil kde je lovkyňa odmien Mirabel. Odišla z mesta pred pár dňami a odvtedy o nej nebolo ani chýru ani slychu.

Väčšina obyvateľov pracovala pre kráľovské vojsko, čo sa pár ľuďom nepáčilo. Život v mestečku Zlatokonce sa jednoducho zmenil.

Ignác si povzdychol ľahol si do trávy. Slnečné lúče ho hriali v tvári. Pozeral sa ako sa na modrej oblohe vznášajú biele obláčky. Jeden sa podobal na draka. To mu pripomenulo, že už dlho nečítal žiadnu dobrodružnú knihu.

„Konečne som ťa našla,“ prehovoril na neho dievčenský hlas.

Mladý dobrodruh sa strhol. „Sabina?“ prekvapil sa. Prišli k nemu čiernovlasá dcéra najbohatšieho obchodníka v meste. Oblubovala modré šaty, ktoré jej pristali aj dnes. Nerozprával s ňou odkedy spolu vypili fľašu vína počas osláv. Držala v ruke prútený košík.

„Toto ti posielala tvoj dedko,“ riekla. „Odkazuje ti, že dobrý vojak je najedený vojak.“

„Eh, čo?“

„Neviem,“ mykla plecami. „Môžem si sadnúť?“

„Sadaj.“

Sabina si upravila šaty a sadla si do trávy. Košík podala Ignácovi. „Zober si ho.“

„Ukáž čo tam je,“ povedal a nazrel doň. „Chlieb a klobása. Ale vonia.“

„Nezješ to?“ spýtala sa ho.

„Teraz nie,“ odpovedal Ignác a odložil košík vedľa seba. „Nie som hladný.“

„Ako to? Vyzeráš byť hladný.“

„No,“ spustil Ignác. „Keby sa teraz najem, tak sa potom povraciam. Čaká ma ďalší výcvik.“

„Veľa trénuješ? Nejak ti narástli ramená. Bude z teba vojak?“

„Čo? Ramená?“ čudoval sa Ignác. Poriadne ho boleli, ale že by mu narástli? „A vojak zo mňa nebude. Ja trénujem, aby... no...“

„No čo?“

Ignác jej venoval krátky pohľad. „Vieš čo,“ dal sa do reči. „Najskôr ma dostaneš do problémov, keď mi dáš vypiť fľašu vína. Skoro ma tvoj otec zahrdúsil. Potom sa neukážeš neviem koľko a teraz sa ma vypytuješ kadejaké otázky. Zase si zo mňa len chcete robiť srandu. Už ťa poznám aj tvoju partiu.“

Sabina sa zamračila. „Len som chcela pomôcť tvojmu dedkovi. Neviem prečo na mňa útočíš. A keby môj otec vedel, že som tu, tak by ma tiež zahrdúsil. Zakázal mi sa s tebou stretávať,

aby si vedel.“

Už chcela vstať a odísť preč, no Ignác ju chytil za ruku. „Počkaj. Nechod' ešte. Ja... Ehm, ďakujem za jedlo.“

„No,“ odfrkla Sabina. „Ved' preto.“

Ignác ukázal na modrú oblohu. „Čo vidíš hentam?“

Sabina prižmúrila oči. „Myslíš ten oblak?“

„Áno. Ja tam vidím draka. Vieš čo je drak?“

„To bude,“ zamyslela sa Sabina. „To je tá jašterica s krídlami, nie?“

„Hehe,“ zasmial sa Ignác. „Môžeš to aj takto nazvať.“

„Draka nevidím, ale henten oblak vyzerá ako pes čo uteká.“

„Pred čím?“

„Čo ja viem? Možno pred goblinmi.“

„No,“ riekol Ignác.

Ostalo ticho. Obaja hľadeli na pokojnú oblohu a lenivé biele oblaky. Zdvihol sa jemný vánok a zašuchotal stebami trávy.

Sabina prehovorila: „Zvláštne, nie?“

„Čo?“ spýtal sa Ignác.

„Že jeden deň sú oslavy a na druhý deň príde kráľovské vojsko, obsadí celé mesto a zrazu sa dozvieš, že všade sú nejakí goblini.“

„Ja som vás varoval,“ zahundral Ignác. „Nikto ma nepočúval.“

„Takže,“ pokračovala Sabina. „Ty si videl goblinov?“

„Samozrejme,“ prikývol Ignác.

„Takže ty trénuješ, aby si proti nim vedel bojovať?“

Ignác sa na ňu pozrel. Zaplesalo mu srdce. Sabina nebola v dedine považovaná za nejakú krásavicu. Väčšinou sa s ňou chlapci rozprávali len preto, že bola dcérou bohatého obchodníka. Teraz mu však prišla najkrajšia na svete. Slnko svietilo do jej jemnej tváre. Vánok sa hral s jej divokými čiernymi vlasmi.

„Vieš,“ spustil váhavo Ignác. „Sľúb mi, že sa mi nebudeš smiať.“

„Nebudem sa ti smiať.“

„Ja trénujem, aby som sa stal lovcom odmien.“

„A to je čo?“

„Poznáš Mirabel? Ona je lovkyňa odmien,“ vysvetľoval Ignác. „Má červené vlasy so šedivým pramienkom a nosí luk.“

„Niekde som ju zahliadla.“

„Tak ona si ma vybrala, aby som sa stal lovcom odmien.“

„Dobre, ale čo to je? Čo robí lovec odmien?“

„Mirabel povedala, že to je prastarý cech.“

„Ale čo robia lovci odmien?“

Ignác sa zamyslel. „Hm, to... To neviem. Mirabel pracuje pre rytierov. Keď som ju stretol v lese tak stopovala goblinov.“

„Takže nevieš,“ dobiedzala do neho Sabina.

„Zatiaľ nie,“ hovoril Ignác. „Ale veľa cvičím. Už mi to celkom ide s mečom.“

„Tak to je dobré. Vidím, že ťa to baví.“

„Veľmi. Ale je to únavné. Všetko ma bolí.“

Sabina vstala a oprášila si šaty. „Budem musieť ísť. Otec sa bude pýtať kde som toľko bola.“

„Prídeš ma ešte pozrieť?“

„Keď sa bude dať,“ odpovedala mu. „Ale už naozaj musím ísť. Ešte stále nezabudol na ten incident s vínom. Maj sa pekne.“ Otočila sa kráčala lúkou preč.

Ignác sa na ňu pozeral, až kým sa nestratila z dohľadu medzi domami.

Život v tábore rytierov bežal veľmi rýchlo. Ignác deň čo deň trénoval. Od rána do večera ho rytier Jurian stále niečím zamestnával. Raz to bol beh, potom skákanie do diaľky, inokedy rúčkovanie po hrazdách a samozrejme šerm. Keď práve netrénoval tak pomáhal v tábore vojakom s bežnými prácami. Nosil drevo, brúsil meče, čistil brnenia, alebo umýval v sudoch špinavý riad.

Práve v tomto momente mladý Ignác sedel na drevenej lavici hneď pri cvičisku a pozeral sa na svoje nafúknuté žily na vypracovaných predlaktiach.

„Ale sú natlačené, čo?“ prihovoril sa mu Jurian. Samozrejme bol vzorne vystretý, upravený a pekne oblečený.

Ignác odtrhol pohľad od svojich rúk a pozrel sa na rytiera. „Zdá sa mi, že som zosilnel. Všetko sa mi zdá ľahké. Včera som sám odniesol dve vrecia múky.“

„Tvrdá drina,“ odvetil Jurian, „sa vypláca.“

„To áno. Už nebývam ani tak unavený ako na začiatku.“

„To rád počujem.“

„Čo budeme robiť dnes?“ vyzvedal Ignác.

„Dnes si zajazdíme na koňoch,“ odpovedal Jurian. „Pôjdeme na hliadku okolo mesta. Dnes to vyšlo na mňa a ty budeš môj partner.“

Ignác vyskočil na nohy, dobre že za ním nespadla lavica. „Konečne!“ vyhlkol. „Zabijeme aj dákych goblinov?“

„Len pokojne. Nepredbiehaj. Nepôjdeme ďaleko. Budeme krúžiť len okolo mesta.“

„No ale aj tak,“ hovoril si svoje Ignác. „Pozri aký som silný.“ Zaťal paste až mu ešte väčšmi vybehli žily na predlaktiach.

„Dobre ty silák,“ hovoril Jurian. „Chod' osedlať kone.“

„Vykonám!“ skríkol a rozbehol sa k stajni.

„A nezabudni si meč!“ kričal za ním Jurian.

Bol teplý letný deň. Po krásnej azúrovej oblohe sa plavilo horúce slnko. Vládlo bezvetrie a listy na stromoch sa ani len nehli.

Rytier Jurian a Ignác sa viezli na koňoch krížom cez zelenú lúku. Po ich ľavej strane sa dali vidieť Zlatokonce. Drevené palisády teraz obkolesovali takmer cele mestečko.

„Povedz mi, Ignác,“ rozprával rytier. V sedle sa niesol naozaj majestátne a hrdo. „Koľko kníh si prečítal?“

„No,“ spustil mladík a začal premýšľať nahlas. „Čítal som ságu o drakoch a ohni. Tá mala asi sedem dielov. Potom som prečítal aj tri knihy o rytieroch a beštiách. No a potom...“

„Nepotrebujem počuť celé portfólio,“ prerušil ho Jurian.

„Podľa mňa okolo dvadsať.“

„Keďže tak rád čítaš,“ riekol Jurian a zalovil v malej sedlovej brašni. Vytiahol hrubú knihu. „Na. Zober si ju. Je tvoja.“

Ignác sa zo sedla natiahol a vzal si knihu. Kone išli pomalým, lenivým krokom a tak si mohol pozrieť obal. Nahlas prečítal: „Stratégia vojny. Základy bojových formácií a riadenie signálmi.“ Pozrel na Juriana, sťa by ho práve nejako urazil. „To nie je dobrodružná kniha.“

„Veru nie, ale aj tak si ju prečítaš.“

„Ale...“

„Žiadne ale,“ odbil ho Jurian. „To je ďalšia fáza tvojho výcviku. Tvoje telo je takmer pripravené. Svaly máš, s mečom ti to ide. Teraz je čas posilniť myseľ a pamäť.“

„Hm,“ zamyslel sa Ignác. „Takže sa mám učiť o...“ Znovu pozrel na knihu. „O bojových formáciách?“

„Tak je.“

„Prečo?“

„Lebo to je dôležité. Keď sa ocitneš v boji, musíš vedieť ako reagovať. Musíš vedieť ako sa pohybujú armády a ako si odovzdávajú signály.“

„Aha. No dobre.“ Mladík nebol nadšený. Zohol sa a odložil knihu do malej sedlovej kapsy,

ktorá sa húpala na boku koňa.

„Oddnes budeš mať trochu viac času,“ pokračoval rytier. „Budeme trénovať menej, avšak budeš viac čítať a učiť sa. A možno si konečne nájdeš aj čas ísť do mesta.“

Ignác sa hneď chopil šance: „Takže nemusím pomáhať v tábore, že?“

„To teda musíš. Robota sa nespraví sama.“

„Ach jaj,“ povzdychol si.

„A dávaj pozor,“ napomenul ho Jurian. „Stále sme na hliadke.“

„Je to nuda,“ poznamenal Ignác. „Nič sa tu nedeje.“

„Buď rád.“

„Som pripravený nakopať goblinom riť,“ tvrdil svoje Ignác a rozhliadal sa z chrbta koňa, akoby chcel silou mocou nájsť akýkoľvek problém.

„Pýcha predchádza pád.“

„Čo?“

„Len či budeš taký hrdina aj keď im budeš čeliť priamo.“

„Už som proti nim stál a tu som.“

„Lebo ťa zachránila Mirabel.“

Ignác spozornel: „Kde vlastne je?“

„Popravde neviem,“ priznal Jurian. „Pracuje. Vykonáva prieskumnú činnosť.“

„Aha, aha,“ pritakal Ignác. „ja len že sa mám stať lovcom odmien.“

„Čaká ťa ešte dlhá cesta.“

„Veru hej, keď mám čítať nudné knihy.“

„Buď to,“ riekol Jurian a venoval mu prísny pohľad. „Alebo sa vrátiš do mesta a môžeš v krčme umývať riad po zvyšok života. Alebo pást ovce.“

„Veď dobre, dobre,“ odvetil Ignác. „Prečítam si to.“

„Nič sa tu nedeje,“ zhodnotil Jurian. „Ideme cválať? Môžeme ísť tam pod kopec a odtiaľ na juh okolo Zlatokoncov a prideme východnou bránou od lesa.“

„Podme.“

Jurian potlačil svojho koňa päťami topánok do boku a zacmukal. Tátoš sa rozbehol vpred. Ignác popohňal hnedáka.

Cválali spolu po panenských lúkach. Tu ta tam prešli do klusu, aby si kone vydýchli a zase pokračovali cvalom ďalej. Obišli celé Zlatokonce a pokračovali popri lese až na kopec nad mesto.

Až teraz si Ignác uvedomil, že dávno minuli východnú bránu. Čudoval sa kam vlastne idú.

Vtedy mu to došlo. Už mal na dohľad farmu. Obytnú drevenicu a stodolu by spoznal kedykoľvek. Biele ovce sa pásli na lúke.

„Psst,“ spomalil koňa Jurian. Ani nemusel ťahať za oťaž. „Dobrá,“ pohladil ho po krku. Bol celý mokrá. Nie nadarmo sa hovorilo spotený ako kôň.

„To je moja farma!“ vykrikoval Ignác len čo spomalil hnedáka do kroku. Už si ani nespomenul ako dlho tam nebol. Z tábora rytierov na farmu nevidel výhľad, lebo ležal pod mestom a farma bola presne na opačnom konci ďaleko na kopci. Taktiež ležala mimo bezpečia drevených palisád, no zdalo sa, že tu vládne pokoj.

Ignác zastavil pred dreveným domom. Zoskočil z koňa a nechal ho pásť. Ten začal žrať trávu, akoby nikdy nejedol. Popri tom dychčal a z nozdier agresívne vypúšťal vzduch, no ani to ho nezastavilo v trhaní celých štósov trávy.

„Dedko!“ kričal Ignác. „Dedko, kde si?“ zabúchal na dvere.

Dedo Gamel vyšiel spoza domu. „Čo tu hučíš?“ vyštekol karhavo. Bol to starý šedivý muž so strniskom bielym ako pahreba. Trochu sa hrbil a voľná sedliacka košeľ visela na jeho chudom tele ako na strašiakovi, až sa zdalo, že mu je o dve čísla väčšia. Za nechtami mal špinu a mazoľnaté ruky prezradili, že sa živil tvrdou prácou. „Ach, to si ty Ignác? No že sa aj ukážeš.“

„Rád ťa vidím, dedko.“ Chcel ho objasť, no dedo cúvol.

„Čo si na hlavu? Chlapi si podávajú ruky.“

Potriasli si rukami. Dedo Gamel mal veľmi pevný stisk.

„To si celý ty,“ poznamenal Ignác.

„Voľáko si narástol nie?“ spýtal sa ho dedko ako si ho prezrel. „Je z teba chlap.“ Potom si všimol muža, ktorý stále sedel na koni. „A hento je kto?“

Jurian zoskočil zo sedla. Pristúpil k nemu a natiahol ruku. „Som rytier Jurian,“ predstavil sa.

„Máš stisk ako vechet. A ruku jemnú ako predavačka parfumov.“

„Aj mňa teší,“ nenechal sa vyviesť z miery Jurian.

„Ja som teda Gamel.“

„Viem,“ riekol Jurian. „Počul som o vás veľa.“

Dedko si ho poriadne premeral od hlavy po päty. „Ty že si rytier? S takým účesom? Vyzeráš ako divadelný prostitút. Nebudeš ty na chlapov?“

„Eh... čo?“

„Ale nič,“ mávol rukou starý mrzút.

„Dedo...“ ohradil sa Ignác. „Prestaň. On ma cvičí.“

„A ako ti to ide? Vy mladý to máte ľahké. To ja keď som slúžil v kráľovskom vojsku, to bola iná doba. Museli sme pochodovať. Mali sme len staré bagandže. Najhoršie to bolo cez zimu. Pche, čo vy mladý viete o vojenčine.“ Otočil sa na rytiera. „A ty, Jurko, máš parádnu halenu. To ja som

mal len starú košeľu a dobre bolo.“

„Volám sa Jurian.“

„Ved' áno, Jurko.“

„Ach,“ povzdychol si rytier a prekrútil očami.

„A čo ste prišli len tak, či čo? Dáme za jeden?“

„Ja nepijem,“ odmietol Jurian.

„Ale moju riť nepiješ,“ odbil ho Gamel. „A ty, Ignác, dáš si?“

„No...“ chvíľu váhal.

„Ty piješ,“ prerušil ho dedko. „A či si nevychl'astal fľašu vína aj s tou dievkou od toho bohatého obchodníka?“

„Ved' ale to bola nehoda.“

„Ale trepeš,“ odfrkol Gamel. Pootvoril dvere na chatrči. Ani nevošiel dnu, len natiahol ruku cez prah. Čosi zaštrngalo. Vytiahol fľašu pálenky a tri poháriky. Určite ju musel mať nachystanú na poličke hneď za dverami.

Položil frťany na parapetu a rozlial rovným dielom. Potom každému podal pohárik. „No na. Dajte si. Moja jablkovica. Domáca z vlastných jablák. No tak na zdravie!“ Hrkol to do seba ako nič.

Ignác tiež, ale tváril sa akosi zvláštne. Pálili ho ústa a hrdlo. Musel to rozdýchať. Trochu ho otriaslo.

Jurian nemal problém. Pálené s ním nič nerobilo. „Dobrá,“ zhodnotil a položil pohárik na parapetnú dosku okna.

„Vidíš aj Jurkovi chutí. Dobre som to vymyslel.“

„Gamel,“ oslovil ho rytier. „Prišiel som sem, aby som vás varoval. Goblini sú nebezpečne blízko a vaša farma je d'aleko od mesta a od palisád. Avšak bude tu permanentná hliadka. Ak by k niečomu došlo, pomôžu ochrániť farmu. Budú mať aj trúbu, takže ak by sa niečo dialo, dajú signál a vojaci z mesta prídu na pomoc.“

„Hm,“ zamyslel sa dedko. „Len či to nekomplikuješ. No ale pokiaľ mi vojaci pomôžu aj s prácou na farme tak v tom nevidím problém.“

„Určite budú ochotní,“ prikývol Jurian.

„No dobre teda.“

„To je z mojej strany všetko. Nechám vás dvoch tak. Určite si máte čo povedať. A ty Ignác máš zvyšok dňa voľno. Oddýchni si. Ale zajtra pokračujeme. Jasne?“

Ignác pritakal. „Dobre, dobre. Ďakujem.“

Jurian sa mierne a zdvorilo uklonil. „Ďakujem sa pálenku.“ Jeho kôň poslušne stál o kúsok d'alej. Vysadol na neho. „Majte sa,“ rozlúčil sa. Otočil koňa a po prašnej ceste zamieril dole do mesta.

„Dedo,“ hovoril Ignác. „Prečo si na neho taký zlý?“

„Na koho? Jáj na hentohto oného. Všet čo to je za rytiera?“

„Ale no.“

„No ale počúvaj ma sem,“ pozrel na neho dedko. „To dievča tu bolo sa na teba pýtať. Dal som jej nejaké jedlo, že by ti ho doniesla.“

„Ved' doniesla.“

„A to ti poviem,“ pokračoval starec Gamel, „že tam niečo je. Už mám čosi za sebou.“

„Ako to myslíš?“ čudoval sa Ignác.

„Páčiš sa jej.“

„Ehm,“ odkašľal si nasilu mladík. „Čo?“

„Ideš dnes do mesta?“ vyzvedal dedo. „Tam mám voňavku. Mne už je na nič. Daj si poriadne. Tu na krk a tuto na halenu. A uprav si vlasy. Vyzeráš ako vyprdnutá metla.“ Postavil sa k Ignácovi a začal ho naprávať. „Ramená dozadu. Nehrb sa tak. A takto vypni hrud'.“

„Ale prestaň,“ protestoval mladý dobrodruh. „Nechaj ma. Viem ako mám chodiť.“

„Prd vieš,“ odbil ho. „Dáme si do druhej nohy, nech ťa vyrovná. Preto si taký krivý.“ Vzal fľašku a nalial rovným dielom do pohárikov. „Tak a je to. Na, ber si to.“

Ignác si zobral pohárik. „Na zdravie, dedko.“

„Na tvoje.“

Hrkli do seba pálenku.

„Ách,“ vydýchol Ignác a buchol poldecák na okno. „Mám dosť.“

„Tak a stačilo. Už nepi, lebo budeš mať zjedené.“

„Čo budem mať?“

„Zjedené,“ odpovedal dedko. „To sem tam hovorili u vojska. Mať zjedené, alebo vyžraté. Akože keď si opitý.“

„Jaj tak,“ pritakal Ignác. „Tak to nie. Už nebudem piť.“

„Chod' sa upraviť,“ prikázal mu starec. „Umy sa, navoňaj a učeš si vlasy. A nezabudni si aj zuby umyť. Vnútri sú klinčeky na svieži dych.“

„Dobre, dobre,“ odvetil akosi otrávene Ignác.

„A potom ťahaj za tou dievkou,“ povedal dedko Gamel. „Keď by voľačo bolo, tak nechod' te do stodoly a tobôž nie do senníka, lebo ťa bude riť svrbieť ešte týždeň. Vieš ako sa to robí, nie?“

Ignác si povzdychol. „Ale dedo...“

„Čo ale,“ prerušil ho. „No poďme, poďme. Urob zo seba fešáka.“

„Ved' idem.“

„Ja sa postarám o koňa,“ navrhol Dedo. „Ty sa priprav. O nič sa ty nestaraj.“

Bol podvečer a na krajinu padal súmraku, ktorý zafarbil oblohu do krásnych oranžových farieb. Rozhranie medzi dňom a nocou podľa Ignáca patrilo k tomu najkrajšiemu čo dokázala príroda ponúknuť.

Mladý zasnívajúci dobrodruh práve schádzal po prašnej ceste do mesta Zlatokonce a vychutnával si blažený pocit slobody. Dnešný letný večer bude svieži a príjemný.

Cítil sa ako celkom nový človek. Umytý, vyvoňaný a s vedomím, že od zajtra bude výcviku o čosi menej. Za opaskom mal pošvu s mečom. Niesol sa vystretý do plnej výšky a s vypnutou hrudou. Viedol ho tvrdý a rozhodný krok.

V meste vládol hotový rozruch, na čo nebol zvyknutý. Na hlavnej dláždenej ulici sa miesilo veľa ľudí. Popri murovaných stenách domov pribudli drevené stánky, kde cudzí obchodníci predávali všetko možné, ale hlavne nože, kožené bagenče a brašne, brúsky, fľaše alkoholu a iný tovar, ktorý obľubovali najmä vojaci.

Pred úradom starostu sa zhlukli ľudia a všetci mávali nejakými papiermi. Pán starosta postával na prahu dverí a očividne bol celkom zúfalý. Po plešine mu stekali pot a tučné brucho napínalo jeho košeľu tak, až sa zdalo, že mu praskne.

Ignác prešiel okolo a jedným uchom načúval.

„Chcem vstúpiť do vojska!“ kričal jeden muž.

„Najskôr mne dajte povolenie,“ hulákal druhý. „Chcem predávať višňovicu!“

Tretí ich prekričal: „Mne vypršala platnosť! Predĺžte mi ju!“

Starosta sa ich snažil upokojiť, ale márne. Kontrola nad mestom sa mu zrejme vymykala kontrole. Príchod vojakov priniesol aj veľa obchodníkov a iných ľudí, ktorí sa snažili zarobiť na vojne s goblinmi.

Ignác pokračoval ďalej. Vôbec ho netrápilo, že starosta svoju robotu nezvláda. Hlavne keď nechcel počúvať jeho varovanie pred goblinmi. A tak mu treba. Nech ho tí ľudia hoc aj zožerú.

Zastavil sa až pred hostincom do ktorého kedysi chodieval. Domáci ho volali Hniezdo, lebo vraj štamgasti tam trávia toľko času, že tam vysedia aj vajcia. Zvykli sa v ňom zbíchať všetci mladí ľudia z mesta. Ignác na toto miesto nemal najlepšie spomienky, lebo sa mu rovesníci často posmievali kvôli jeho záľube čítať dobrodružné knihy, ale to hlavne preto, lebo o nich neustále hovoril a každé tretie slovo bolo drak.

Ignác vstúpil dnu.

Hostinec Hniezdo zaplnili hostia, no veľa ich nespoznával. Pri jednom stole celkom vzadu si všimol partiu chlapcov a dievčat. Nechýbal medzi nimi Emil, syn kováča. Ten bol vždy viac vyspelí ako ostatní. Postavu mal hrubú a mocnú od ťažkej roboty. Všetci ho rešpektovali.

Za stolom sedela aj Sabina.

„Hej! Hej!“ zakričal Emil a zamával. „Ignác! Pod' sem!“

Mladý dobrodruh prišiel k stolu.

„Zdravím,“ prihovoril sa im Ignác.

„Čo ty?“ spýtal sa ho Emil. Sedel celkom na kraji stola. „Ako sa máš? Dlhú si tu nebol.“

„No ja...“

Emil mu skočil do reči: „Stratil si sa v nejakej jaskyni, keď si chytal drakov?“

No to si mohol hneď myslieť, že si z neho bude robiť tento nafúkanec srandu. „Cvičil som v tábore rytierov, aby si vedel.“

„Ajáj, tak to pozor. Tuto z Ignáca bude vojak. To preto vláčiš všade ten meč?“

„O čo ti ide?“

„Ale no tak, len si ťa doberám. Pozývam ťa na pivo. Vieš ako. Teraz sa nám s otcom darí. Robíme veľa zákaziek pre vojsko.“

„Dobre teda,“ súhlasil Ignác.

„Ale počkaj ešte,“ zastavil ho Emil. „Vidím, že si zmocnel. Ak chceš pivo, tak ma musíš poraziť v pretláčaní. Čo povieš?“

„Že už teraz si prehral.“

Emil sa uškrnul. „Posuňte sa!“ zvolal. „Pustite ho sadnúť. Ideme sa pretláčať.“

Chlapci a dievčatá sa posunuli a niektorí vstali. Teraz bolo za stolom miesta tak akurát. Emil posunul poháre na kraj. Potom vyložil ruku a lakeť oprel o stôl.

„No tak? Ideme na to?“

Ignác si upravil meč za opaskom a sadol si oproti Emilovi. „Som pripravený.“

Pevne sa chytili za ruky.

Emil zdvihol zrak a pozrel sa na Sabinu, ktorá stála vedľa neho. „Odpočítaš nám to?“

Ona prikývla a začala: „Raz, dva,“ odmlčala sa na chvíľku. „Tri!“ zakričala.

Začali sa pretáčať. Všetci ich sledovali a väčšina držala palce práve Emilovi.

Súboj to bol tesný. Ignáca už začínalo páliť predlaktie. Tlačil z celej sily, až sa červenal v tvári.

Mladého kováča zaskočila sila jeho oponenta. Myslel si, že to bude ľahká výhra. Zatínal zuby.

Ani jeden ani druhý nie a nie vyhrať. Vyzeralo to na remízu.

Tresk!

Ignác prehrál.

Emil mu tak buchol rukou o stôl, až ho zaboľeli hánky.

„Vyhral som!“ zvolal kováč. Avšak zadýchal sa a na čele mal kropaje potu.

Osadenstvo zatlieskalo a niektorí chlapci víťazoslávne tľapkali Emila po pleciach.

„Pf,“ odfrkol Ignác. Hanbil sa. Čo by mal povedať? Nemohol uveriť tomu, že prehrál.

Sabina to všetko videla.

„To nič,“ hovoril posmešne Emil. „Som najsilnejší v meste. Možno keď ešte zacvičíš a zabiješ dvadsať drakov, tak ma porazíš.“

Ľudia sa začali chechotať.

Ignác vstal a nevraživo pozeral na kováča sediaceho oproti.

„Vieš čo,“ hovoril Emil. „Keď si prehrál, tak platíš pivo ty. Vojaci predsa zarobia dobre, či nie? A zober pre každého pri stole.“

„Taká dohoda nebola,“ ohradil sa Ignác. Vlastne nemal ani zlatku.

„Ja som myslel,“ provokoval ďalej Emil, „že draci majú v jaskyni zlato. Žiadne si nenašiel?“

Pri tejto poznámke sa zasmiala aj Sabina.

„Dost!“ zahulákal Ignác. „Von! Ty a ja! Hneď!“

„Eh, čo?“ prekvapil sa Emil.

„Vyzývam ťa na férovku,“ povedal Ignác už pokojnejšie, ale stále tak hlasno, aby to počuli aj ostatní okolo stola. „Snáď sa najsilnejší muž v dedine nebojí?“

Emil sa postavil. „Roztrhám ťa ako mokrý papier.“

Sabina sa vložila do potýčky: „Ale no tak, prestaňte. A tebe čo je, Ignác?“

„On dobiedza,“ odpovedal jej. „Keď je taký frajer, nech to dokáže.“

Kováč sa bránil: „Len vo sne by si vyhral.“

„Si obyčajný sráč,“ urazil ho Ignác a pripomenul si niektoré nadávky svojho dedka. „Si mäkký ako divadelný prostitút a ruky máš slabé ako predavačka voňaviek.“

Osadenstvo pri stole sa zasmialo.

Obaja sa postavili zoči voči, až sa išli navzájom pohľadom prebodnúť.

Emil zúril. „Za toto ťa dobijem tak, že sa nikdy nepostavíš.“

„Tak pod' von, keď sa nebojíš, ty prd.“

Už už sa do seba išli pustiť, ale skočila medzi nich Sabina a niekoľko chlapcov ich držalo od seba. „Vybavte si to vonku keď chcete,“ povedala im čiernovláška.

Obaja teda zamierili von a samozrejme sa s nimi vybrala aj polovica hostinca.

Vonku už zavládla tma a olejové lampy vrhali na hlavnú ulicu ako také svetlo. Pred hostincom ľudia vytvorili okolo Ignáca a Emila kruh a netrpezlivo čakali na pästný súboj.

Mladý kováč zaujal postoj. „No pod'. Na čo čakáš?“ Potom si ale všimol meč, ktorý mal jeho protivník za opaskom. „A hento čo? Chceš podvádzať?“

Ignác odopol púzdro a položil ho na zem. Plne sa sústredil na boj a jeho zamračený výraz v tvári pôsobil nebezpečne. Nepovedal ani slovo.

Emil sa zahnal pravačkou. Bol to otvorený dlhý švih. Veľmi neelegantný úder typický pre krčmového bitkára.

Netrafil. Ignác sa veľmi ľahko uhol. Jeho telo pracovalo celkom samo, akoby si vypestovalo svalovú pamäť. Dokonca ani nemal strach. Tvrdá drina sa vyplatila.

Mocný kováč pokračoval v útoku a švihal rukami, no márne.

Ignác využil príležitosť a najskôr mu vrazil rýchly a priami úder ľavačkou na bradu. Volal to uvoľňovák. Hneď na to mu uštedril pravý hák tak rýchly, že ho nebolo ani vidieť. Treskol mu priamo na líce z boku. Emila omráčilo a spadol na zadok.

Bolo po bitke. Dva údery všetko ukončili.

„Čo... čo sa stalo?“ spýtal sa mladý kováč sediac na zemi. Z kútika úst mu tiekla krv. Odrazu pred seba vyplŕul zub.

Chlapci z dediny zatiaľ radostne kričali a obkolesili Ignáca. Niektorí ho ťľapkali po pleci a iní sa pýtali, kde sa naučil tak dobre biť.

Lenže Ignácovi boli celkom ukradnutí. Zobral zo zeme svoj meč a postavil sa nad Emila. „Si obyčajný niktoš a teraz som to dokázal celému mestu. To máš za to, že si ma celé tie roky šikanoval.“

Kováč na neho len civel. Ešte stále mu z tej rany pískať v ušiach.

„A nezabudni si zub,“ dodal Ignác. Potom sa otočil a snažil sa pohľadom vypátrať Sabinu.

Tá akurát odchádzala preč pomedzi ľudí.

„Počkaj!“ kričal na ňu Ignác a rozbehol sa k nej. „Sabina! Stoj!“

Dobehol ju pod olejovou lampou ukotvenou na jednom murovanom dome. Ona sa otočila a zagánila na neho. „Čo chceš?“

„Kam ideš? Vyhral som.“

„A čo?“

„Eh... Čo a čo? Veď ti vravím, že som vyhral.“

„Daj mi pokoj,“ odbila ho čiernovláska.

Ignác ju chytil za ruku. „Počkaj. Čo ti je?“

„Myslela som si, že si iný,“ spustila Sabina. „Ale si rovnaký ako všetci. Obyčajný bitkár a surovec.“

„Ale ja som sa len... No, len...“

„Len čo? Prišiel si všetkým ukázať aký si teraz vojak? Prosím ťa. Nechaj ma tak, dobre?“

Ignác vedel, že ak niečo nespraví, tak ju stratí. „Urobím čokoľvek, aby si mi odpustila.“

Sabina sa zamyslela. „Dobre teda. Choď za Emilom a ospravedlň sa mu.“

„No to určite,“ odfrkol Ignác.

„Tak sa maj pekne,“ zvrtila sa a vykročila preč.

„Dobre, dobre,“ zastavil ju. „Pozeraj.“

Ignác sa rozbehol pred hostinec. Nebolo to ďaleko, sotva niečo cez dvadsať krokov. Ľudia už zaliezli zase dnu. Emil stál pred dverami a opieral sa o stenu. Držal sa za líce a stáli pri ňom len chlapci a dievčatá z jeho partie.

Keď prišiel Ignác všetci sa rozostúpili, akoby prichádzal niekto urodzený. Emil spozornel a bol pripravený sa zase pobiť. „Čo?“

„Prepáč,“ povedal Ignác a natiahol pred seba ruku. „Ospravedlňujem sa, že som ti nadával a že som ťa zbil.“

Emil chvíľu váhal. Napokon si potriasli rukami. „A teraz choď,“ hovoril kováč. „Nechcem ťa už vidieť. Pokazil si celý večer.“

Ignác len mykol plecami. Otočil sa a na prekvapenie si všimol, že Sabina je hneď za ním.

„Môžeme ísť?“ spýtal sa jej.

Čiernovláska prikývla.

Odišli spolu z rušnej hlavnej ulice.

Stáli spolu na lúke ponorenej do mesačného svitu. Na oblohe žiarili hviezdy. Letný večerný vánok ich hladil po koži. Mesto Zlatokonce mali síce stále na dohľad, no ruch hlavnej ulice počuť nebolo.

Sabina sa pozerala na nočné nebo s nemým úžasom.

„Čo tam vidíš?“ spýtal sa jej Ignác.

„Hviezdy, čo asi,“ odvetila čiernovláska, no tón jej hlasu neznal práve prívetivo.

„Tak už mi povieš čo ti je? Celú cestu si bola ticho.“

Pozrela sa na neho a zamračila sa. „Tak ty nevieš?“

„No...“ zadumal sa Ignác. „Neviem. Nerozumiem tomu. Keď si bola vtedy opitá dala si mi pusku. Potom mi doniesieš do tábora jest'. A teraz sa so mnou nebavíš, lebo som zmastil Emila?“

„Pche,“ odfrkla. „Ty si úplný hlupák a tupohlavec.“

„Čo?“

„Ty si to nikdy nevidel, lebo si stále len čítal tie svoje knihy.“

„Nevidel som čo?“

„Keď si niekedy prišiel do Zlatokoncov z farmy, tak si si nikdy nevšimol, že sa na teba pozerám a že som jediná, čo sa s tebou rozpráva?“

Ignác si zaspomínal. „No ale aj ty si si zo mňa robila srandu, lebo čítam knihy.“

„Nie, nie. Nikdy som ťa neurazila. Mne sa páčilo, že si iný. Že sa nepotrebuješ chvastať a tak. Páčilo sa mi, že si sa nikdy nepýtal na bohatstvo môjho otca. Ale ty si to nikdy nevidel.“

„Ajaj.“

„Tak už ti to došlo?“

„Tebe sa nepáči, že som zmlátil Emila?“

„On je drzý a možno si to zaslúžil ale...“

„Čo ale?“

„Ale nečakala som, že budeš tak agresívny. Vôbec som ťa nespoznala. Tvoje oči a výraz v tvári. Bol si ako, no ja neviem. Ako divý vlk. A nemusel si toľko nadávať.“

„Ty si mi povedala, že som tupohlavec. To nie je nadávka?“

Sabina sa hanblivo pozrela do trávy pod svojimi nohami. „No dobre. Nie si tupohlavec.“

„No vieš ja,“ spustil koktavo. „Ja ti chcem povedať, že, oné...“

„Hm?“ otočila sa na neho a pozrela mu priamo do očí.

Ignác si nemohol pomôcť. Pod mesačným svetlom vyzerala tak krásne. Mal by sa nakloniť bližšie? Mal by ju objat? Začal panikáriť.

V tom mu Sabina venovala ľahký, ale príjemný bozk priamo na pery. „Videla som, že váhaš,“ povedala s úsmevom.

Srdce mladého dobrodruha bilo silno a hrejivý pocit na hrudi ho zaplnil radosťou, akú snád ešte nikdy nezažil. „Takže... Takže sme teraz spolu? Ty si moje dievča?“ spýtal sa neisto.

Znova ho pobožkala. „Stačí ti toto ako odpoveď?“ Potom ho potiahla za ruku. „Ľahnime si do trávy. Budeme pozerat' na hviezdy,“ navrhla.

A tak si teda ľahli vedľa seba do zelenej a prekvapivo pohodlnej trávy. Sabina ho chytila za ruku a ich prsty sa preplietli.

Chvíľu boli ticho a vychutnávali si letnú noc.

„Aha,“ ozvala sa Sabina a ukázala hore. „Padá hviezda.“

„Vidím,“ odvetil pohotovo Ignác. Žiarila jasne a nechávala za sebou dlhý chvost. Rýchlo sa však rozplynula.

„Musíš si niečo želať.“

„Želám si...“

„Ale potichu,“ prerušila ho Sabina. „Lebo sa to nevyplní.“

„To sú len povery,“ odpovedal jej. „Želám si, aby táto chvíľa s tebou nikdy neskončila.“

„No a si to pokazila,“ štychla do neho.

„Ale čo si,“ reagoval Ignác. „Pokazil som Emilovi zuby.“

Obaja sa zachechotali ako malé deti, ktoré vyvedú neplechu.

„To teda,“ riekla Sabina.

„Koľko je podľa teba hviezd?“

„No...“

Sabina nestihla odpovedať keď sa ozvalo dunivé trúbenie. Bol to poplach. Niečo sa dialo. Trúby prichádzali zo všetkých smerov a niesli sa nocou ako predzvest' zla.

Ignác vyskočil na nohy. „Musím ísť.“ Otočil sa na Sabinu. Práve vstala a oprášila si modré šaty. „Bež do mesta, alebo domov.“

„Ale...“

„Hneď,“ prikázal jej.

Znovu zazneli poplašné trúby. Ignác sa rozbehol krížom cez lúku do kopca. Niekde tam hore je jeho ovčia farma.

Upaľoval čo mu nohy stačili. Vďaka jeho výbornej kondícii mu beh do kopca nerobil problém. Čoskoro sa dostal na prasnú cestu. V tme na vrchu kopca už videl drevenicu.

Keď prišiel na farmu jeho dedko čakal pred domom a držal za oťaž osedlaného koňa.

„Tu máš koňa a ťahaj do tábora,“ riekol dedo. „Veľmi dobre poznám trúbenie na poplach. U vojska som si ich užil až až.“

„Budeš...“ zalapal po dychu Ignác. „Budeš v poriadku?“ spýtal sa ho Ignác

Dedko Gamel zobral meč, ktorý sa opieral o stenu a ladne ním zakrúžil. Bol síce starý, ale zvyk je železná košeľa a očividne nezabudol staré vojenské návyky. „Toto je môj dlhý vojenský meč vzor päťdesiatdva.“

„Nikdy som ho nevidel.“

„Bol ukrytý pod posteľou. Vedel som, že sa ešte zide.“ Dedo sa často chvastal vojenskými historkami a tak nebolo vôbec prekvapivé, že si takto starostlivo uchoval aj vojenský meč.

Ignác vopchal nohu do strmeňa a vysadol na koňa. „Dávaj pozor, dedko.“

„Oni nech si dávajú pozor,“ odfrkol pohotovo.

Ignác kopol koňa do bokov a odcválal do noci. Spreádzalo ho hrmotné trúbenie. V diaľke videl svetlá fakiel. Okolo tábora sa zbiehali vojaci. Netušil čo sa deje, ale vo svojom vnútri cítil, že isto nič príjemné. Popohнал koňa ešte viac.